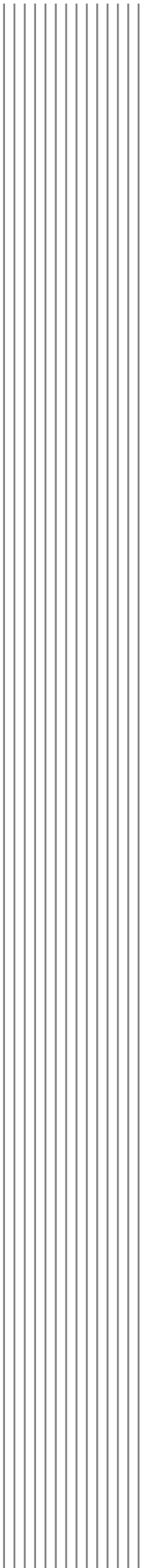

Bilaga 5

Fördelningspolitisk redogörelse

Innehållsförteckning

Sammanfattning	5
1 Inledning.....	5
2 Inkomstfördelningen	6
2.1 Spridningen i ekonomiska resurser.....	6
2.2 Ekonomiskt svaga.....	6
3 Barn och äldre.....	7
3.1 Barnens ekonomiska standard	7
3.2 Ålderspensionärerna	8
4 Avslutande kommentar	9
Underbilagor:	
1 Datamaterial och metoder	10
2 Referenser.....	11

Fördelningspolitisk redogörelse

Sveriges inkomstfördelning i internationell belysning

Denna redogörelse innehåller en översikt av OECD:s nyligen färdigställda undersökning av inkomstfördelningen i olika länder. Redogörelsen har utarbetats av fördelningspolitiska enheten vid Finansdepartementets ekonomiska avdelning.

Sammanfattning

OECD-studien omfattar 13 länder och baseras på nationella beräkningar för perioden från mitten av 1980-talet till mitten av 1990-talet. Huvudresultaten är följande:

- *Trenderna*: Det finns inga enhetliga trender i inkomstfördelningen under det senaste decenniet, utvecklingen varierar mellan olika länder.
- *Inkomstfördelningen*: Sverige har fram till mitten av 1990-talet lyckats bevara en internationellt sett mycket jämn fördelning av den ekonomiska standarden och en låg andel ekonomiskt svaga hushåll, trots ökad spridning i inkomster av arbete och kapital under senare år.
- *Barnen*: Även om barnfamiljerna i Sverige drabbats av krisen och besparingarna har barnen i Sverige fortfarande en god standard i förhållande till genomsnittet för hela befolkningen jämfört med andra länder. Jämförelsevis få barnfamiljer i Sverige har en låg ekonomisk standard.
- *De äldre*: Den ekonomiska standarden bland ålderspensionärerna i förhållande till genomsnittet för alla personer är hög i Sverige. Pensionärerna i Frankrike, Japan och USA har dock en högre standard. Det är mycket få ålderspensionärer i Sverige som har en låg standard.

1 Inledning

Intresset för inkomstfördelningen i olika länder har ökat betydligt under senare år. Ett flertal undersökningar har genomförts som beskriver inkomstspridningen, hur den ändrats och vilka förklaringar det kan finnas till förändringarna (se underbilaga Referenser). De omfattar emellertid endast utvecklingen fram till slutet av 1980-talet och i några fall de första åren på 1990-talet. Därmed saknas information om hur Sverige har klarat den ekonomiska krisen och den höga arbetslösheten jämfört med andra länder.

En studie har emellertid nyligen färdigställts av OECD som följer utvecklingen från mitten av 1980-talet fram till mitten av 1990-talet för 13 länder.¹ De länder som ingår är de nordiska länderna, de kontinentaleuropeiska länderna Belgien, Frankrike, Italien, Nederländerna och Tyskland samt de fyra utomeuropeiska länderna Australien, Japan, Kanada och USA. För vissa länder ingår även utvecklingen från mitten av 1970-talet. Analyserna bygger på beräkningar som utförts i vardera land enligt standardiserade metoder. Finansdepartementet har genomfört beräkningarna som avser Sverige med hjälp av SCB:s undersökningar av hushållens inkomster (HINK).²

I rapporten används olika statistiska metoder för att beskriva inkomstspridningen, andelen ekonomiskt svaga hushåll och skatternas och transfereringarnas omfördelningseffekter. Rapporten är mycket innehållsrik. Följande sammanställning innehåller resultaten avseende främst inkomstfördelningen och dess förändring jämfört med andra länder.

Det bör betonas att det är svårt att jämföra inkomstfördelningar rättvist. De stora skillnaderna i befolkningens sammansättning, sysselsättningsstruktur, skatter och transfereringar, statistiska definitioner och mätmetoder osv. i olika länder begränsar jämförbarheten och kan i enstaka fall ge upphov till

¹ Burniaux, J.-M. mfl (1998): Income Distribution and Poverty in Selected OECD Countries. Economics Department Working Papers No. 189. Under publ., tillgänglig på OECD:s hemsida.

² Beräkningarna har genomförts av Thomas Pettersson och Ylva Andersson vid Finansdepartementet.

synvillor. Sverige får exempelvis i internationella jämförelser ofta en något för hög andel ekonomiskt utsatta hushåll, för hög spridning och en för låg relativ standard för yngre hushåll. Orsaken är att SCB i sina undersökningar, till skillnad mot andra statistikmyndigheter, räknar ungdomar över 18 år som bor kvar hos föräldrarna som egna hushåll. Flera länder har genomfört skattereformer som bryter de statistiska serierna över inkomstfördelningen³. Resultaten i OECD-studien överensstämmer dock väl med tidigare studier varför de kan antas rimligt robusta. Definitioner och mätmetoder redovisas i underbilaga 1.

2 Inkomstfördelningen

2.1 Spridningen i ekonomiska resurser

Sverige har länge haft en internationellt sett mycket jämn fördelning av de ekonomiska resurserna och få fattiga jämfört med andra länder, vilket en lång rad undersökningar visar. OECD:s nya beräkningar för 1995 tyder på att fördelningen i Sverige fortfarande är mycket jämn, dock inte unikt jämn (tabell 2.1). Fördelningen av ekonomiska resurser mäts med spridningen i individernas disponibla årsinkomster justerade för försörjningsbörda (se vidare underbilaga 1). De generella transfereringarna och skatterna har motverkat en ökad spridning i inkomster från arbete och kapital. Sverige och de övriga nordiska länderna har en låg inkomstspridning enligt den s.k. Gini-koefficienten. Gini-koefficienten är det vanligaste statistiska måttet där ett högt värde innebär en större spridning. Som nämnts gör skillnader i metoder nivåjämförelserna ungefärliga.

Inkomstspridningen har ökat i flertalet jämförda länder sedan mitten av 1980-talet och ökningen i Sverige är ganska genomsnittlig, särskilt med hänsyn till den något längre mätperioden för Sverige. Ökningen av Gini-koefficienten har varit högre i bl.a. Italien, Norge, Finland och Nederländerna. I några länder har inkomstspridningen minskat, exempelvis i Danmark och Kanada.

TABELL 2.1 INKOMSTSPRIDNINGEN (GINI-KOEFFICIENTER)

LAND	NIVÅ 95	FÖRÄNDRING (PE)
1 Danmark	21,7	-1,1
2 Sverige	23,0	1,4
3 Finland	23,1	1,9
4 Nederländerna	25,3	1,9
5 Norge	25,6	2,2
6 Japan	26,5	1,2
7 Belgien	27,2	1,2
8 Tyskland	28,2	1,7
9 Kanada	28,4	-0,6
10 Frankrike	29,1	-0,5
11 Australien	30,6	-0,6
12 USA	34,4	0,4
13 Italien	34,5	3,9

Not: För Tyskland, Australien och Japan mäts förändringen 1984-1994, Norge och Finland 1986-95, Frankrike 1979-1990, Nederländerna och Kanada 1985-1994, Italien 1984-1993, USA 1985-1995 samt Danmark, Belgien och Sverige 1983-1995.

(PE) = Procentenhet

Källa: Income Distribution and Poverty in Selected OECD Countries.

Gini-koefficienten är inte särskilt känslig för förändringar för de ekonomiska svaga eller välbeställda grupperna. Andra statistiska mått på spridningen visar på en marginell försämring för personer med de lägsta inkomsterna men förbättringar för dem med högst inkomster. De länder som haft en tydligt ökad inkomstspridning har haft en markant förbättring för höginkomstgruppen och en relativ försämring för dem med lägst inkomster.

Resultaten för Sverige bl.a. om förändringen sedan mitten av 1980-talet avviker något från vad som redovisats tidigare (bl.a. i prop. 1997/98:1, bilaga 7). Det beror dels på OECD:s metod för att justera för skattereformen, dels på att OECD använder den i internationella sammanhang vanligaste metoden att justera för försörjningsbörda där hushållets inkomst divideras med roten ur antalet hushållsmedlemmar. Det ger större "stordriftsfördelar" till barnfamiljer än SCB:s justering som baseras på socialbidragsnormerna.⁴

2.2 Ekonomiskt svaga

Ett centralt mål för välfärdspolitiken är att så långt möjligt minska risken att medborgare har så låga inkomster att de kan anses fattiga. Ett vanligt sätt att mäta detta är att räkna andelen individer som har en disponibel inkomst som är lägre än halva medianinkomsten för hela befolkningen. En gynnsam utveckling visas av att andelen individer under detta *relativa*

³ För att justera för skattereformen i Sverige 1990-1991 länkar OECD förändringen t.o.m. 1990 med förändringen fr.o.m. 1991, dvs. förändringen mellan 1990 och 1991 ingår inte. Metoden kan innebära att förändringarna underskattas något i Sverige.

⁴ Resultaten avviker också från SCB:s officiella statistik eftersom individvikter används, enligt den numera allt vanligare metoden. SCB använder hushållsvikter vilket innebär att man ger större vikt vid vad som händer ensamma personer än vad som händer samboende och barn.

fattigdomsstreck minskar (minustecken) medan utvecklingen är ogynnsam om andelen ökar (plustecken). I Sverige har andelen inte förändrats nämnvärt sedan mitten av 1980-talet (tabell 2.2). Ungefär hälften av de jämförda länderna har haft en ogynnsam utveckling och Sveriges utveckling är ganska genomsnittlig. Andelen under fattigdomsstrecket har ökat mest i Tyskland, Nederländerna och Italien.

TABELL 2.2 FÖRÄNDRING I ANDEL UNDER FATTIGDOMSSTRECKET

LAND	RELATIVT FATTIGDOMSSTRECK (PE)	ABSOLUT FATTIGDOMSSTRECK (PE)
1 Belgien	-2,8	-3,9
2 Australien	-2,7	-2,4
3 Danmark	-2,0	-4,0
4 Frankrike	-1,5	-2,9
5 USA	-1,2	-2,6
6 Kanada	-0,8	-1,3
7 Finland	-0,2	..
8 Sverige	0,4	-0,3
9 Japan	0,8	-2,9
10 Norge	1,1	0,1
11 Tyskland	2,9	-0,9
12 Nederländerna	3,0	0,2
13 Italien	3,9	2,0

Not, källa: Se tabell 2.1

Andelen individer under ett relativt fattigdomsstreck är ett slags fördelningsmått. Det är fullt möjligt att välståndet ökar i samhället samtidigt som den relativa fattigdomen ökar. För att få en uppfattning om absoluta förändringar i respektive land kan man relatera inkomsterna i olika grupper varje år till inkomsterna under det första undersökningsåret. Detta mått fångar både effekter av den ekonomiska tillväxten och fördelningen av välståndet. Andelen individer under ett *absolut fattigdomsstreck* har minskat i nästan alla undersökta länder sedan mitten av 1980-talet. I Sverige har denna andel inte minskat nämnvärt.

De nationella beräkningarna anses inte tillräckligt harmoniserade för att medge jämförelser av hur stor andel av alla personer som har inkomster under halva medianinkomsten. OECD:s beräkningar i databasen LIS (Luxembourg Income Study) visar dock att Sverige 1992 fortfarande hade en internationellt sett mycket låg andel med inkomster under halva medianinkomsten och att andelen har varit oförändrad sedan 1975 (tabell 2.3). I exempelvis USA är andelen nära tre gånger högre och den har ökat sedan 1974.

TABELL 2.3 ANDEL INDIVIDER UNDER FATTIGDOMSSTRECKET

LAND	ANDEL UNDER (%)	FÖRÄNDRING (PE)
1 Tyskland	5,5	-1,0
2 Sverige	6,5	+0,1
3 Frankrike	8,2	-2,1
4 Kanada	11,2	-3,9
5 USA	17,7	+2,4

Not: För Tyskland mäts förändringen 1978-1989, Frankrike 1984-1989, Kanada 1975-1991, USA 1974-1994 samt Sverige 1975-1992.
Källa: Se tabell 2.1

3 Barn och äldre

En stor del av omfördelningen genom skatte- och bidragssystemen syftar till att omfördela över livet och ge en rimlig del av landets välstånd till dem som på grund av ålder inte arbetar. Därför är det viktigt att bedöma hur barn och äldre klarar sig i förhållande till andra grupper.

3.1 Barnens ekonomiska standard

Genom att omfördela inkomster till barnfamiljer och skydda barnen från fattigdom vill man utjämna chanserna i livet och förebygga social utslagning. Alla OECD-länder har system för att gynna barnfamiljer men de skiljer sig betydligt i storlek och utformning. Ett flertal studier har visat att de svenska barnen har en bättre relativ standard än vad som är vanligt i andra länder. Den ekonomiska krisen och besparingarna i Sverige har dock träffat barnfamiljerna relativt hårt (se prop. 1997/98:1, bilaga 7).

De nya beräkningarna från OECD visar emellertid att barnen i Sverige fortfarande har en god relativ standard (tabell 3.1). Barnen under 18 år har i beräkningen förenklat antagits få samma del av de disponibla inkomsterna som föräldrarna. Barnens genomsnittsbelopp har sedan beräknats i procent av genomsnittet för hela befolkningen. Barnen i Sverige hamnar på tredje plats efter barnen i Belgien och Finland.

TABELL 3.1 BARNENS RELATIVA DISPONIBLA INKOMST

LAND	NIVÅ 95	FÖRÄNDRING (PE)
1 Belgien	104,9	..
2 Finland	100,4	+2,3
3 Sverige	97,9	-3,9
4 Norge	97,4	+0,9
5 Danmark	96,7	-2,9
6 Frankrike	92,1	-0,4
7 Tyskland	91,5	-1,9
8 Italien	89,3	-0,9
9 Nederländerna	88,9	-1,1
10 Japan	88,2	-3,7
11 Australien	84,8	-4,7
12 USA	83,7	-2,1

Not: För Sverige, USA, Nederländerna och Australien mäts förändringen från mitten av 1970-tal till mitten av 1990-tal, för övriga länder börjar mätningen i mitten av 1980-talet.

Källa: Se tabell 2.1

Barnen i Sverige har under mätperioden fått en betydande standardförsämring men det gäller också i flertalet andra länder. Det är bara barnen i Finland och Norge som fått det relativt bättre. Det bör noteras att mätperioderna varierar.

Ett annat mått på barnens situation är hur många barn som lever i familjer med låga inkomster. Det kan mätas genom andelen av olika familjetyper som räknas till de 20 procent med lägst ekonomisk standard, exempelvis bland ensamföräldrar utan arbete som är en mycket utsatt grupp i alla länder. Enligt OECD:s beräkningar är det i Sverige en jämförelsevis lägre andel ensamföräldrar utan arbete som hör till de 20 procent med lägst ekonomisk standard (tabell 3.2). I exempelvis Nederländerna, Danmark och USA har i stort sett alla ensamföräldrar utan arbete en svag relativ ekonomisk standard. Bland ensamföräldrar med arbete är det i Sverige också en ganska låg andel som hör till dem med lägst ekonomisk standard.

TABELL 3.2 ANDEL AV ENSAMFÖRÄLDRAR MED 20 PROCENT LÄGST STANDARD

LAND	UTAN ARBETE (%)	MED ARBETE (%)
1 Finland	62,1	23,3
2 Sverige	66,5	30,4
3 Japan	70,6	67,1
4 Belgien	74,4	29,7
5 Frankrike	76,4	36,4
6 Italien	79,7	40,0
7 Tyskland	81,8	51,0
8 Norge	83,7	18,5
9 Australien	86,8	25,8
10 Nederländerna	89,2	39,4
11 Danmark	92,7	56,1
12 USA	94,6	45,5

Källa: Se tabell 2.1

För ensamföräldrar i Sverige har utvecklingen varit svagare än genomsnittet för befolkningen men utvecklingen har varit ännu sämre för ensamföräldrar i bl.a. Australien, Finland, Danmark och Italien, främst beroende på arbetslösheten.

Enligt OECD:s beräkningar i LIS-databasen hamnade endast 2,7 procent av barnfamiljerna i Sverige under halva medianinkomsten i början av 1990-talet jämfört med exempelvis 4,0 procent i Tyskland, 7,5 procent i Frankrike, 12,7 procent i Kanada och 20,5 procent i USA.

Fram till mitten av 1990-talet förefaller det svenska välfärdssystemet ha skyddat barnfamiljerna i Sverige så att de fortfarande kan anses relativt gynnade jämfört med barnfamiljer i de flesta andra OECD-länder. Kunde man också väga in värdet av offentliga tjänster torde de svenska barnfamiljernas situation framstå som ännu fördelaktigare.

3.2 Ålderspensionärerna

Ålderspensionärerna som grupp har klarat den ekonomiska krisen bättre än flertalet andra grupper (se prop. 1997/98:1, bilaga 7). Ålderspensionärernas ekonomiska standard justerad för försörjningsbörda ligger ungefär på samma nivå som genomsnittsstandarden för alla individer.

De nya analyserna från OECD visar att ålderspensionärerna i Sverige åtnjuter en god ekonomisk standard i förhållande till genomsnittet i befolkningen men inkomsterna är inte unikt höga (tabell 3.3). Pensionärerna i Frankrike, Japan och USA har en högre relativ standard och pensionärerna i Tyskland och Nederländerna ligger på ungefär samma nivå.

TABELL 3.3 ÅLDERSPENSIONÄRERS RELATIVA DISPONIBLA INKOMST

LAND	NIVÅ 95	FÖRÄNDRING (PE)
1 Frankrike	95,0	+0,8
2 Japan	93,1	-0,8
3 USA	91,9	+6,4
4 Sverige	89,3	+16,5
5 Tyskland	89,3	+4,3
6 Nederländerna	87,5	-8,9
7 Italien	84,7	+2,9
8 Finland	78,1	+1,1
9 Norge	73,7	+4,0
10 Danmark	73,4	+4,7
11 Australien	68,2	-5,7

Not, källa: Se tabell 3.1

Ålderspensionärerna har i de flesta länder fått en höjd relativ standard jämfört med befolkningen. I Sverige har ökningen varit exceptionell. Det är framför allt de äldre som tjänat på de ökade transfereeringarna medan yngre har förlorat på den minskade sysselsättningen.

Det är mycket få svenska ålderspensionärer som har en svag ekonomisk standard, dvs. vars disponibla inkomster ligger under halva medianinkomsten för hela befolkningen. I Sverige är det i början av 1990-talet endast 6,3 procent jämfört med 7,6 procent i Tyskland, 12,4 procent i Frankrike och 20,5 procent i USA. I Kanada var andelen också låg, endast 5,1 procent.

4 Avslutande kommentar

Det förefaller inte finnas några enhetliga trender i inkomstfördelningen under det senaste decenniet utan utvecklingen varierar mellan olika länder. I somliga länder ökar både inkomstspridningen och andelen ekonomiskt svaga hushåll, i andra länder är tendensen motsatt, i andra åter går utvecklingen av inkomstspridningen respektive andelen svaga hushåll i olika riktning. I Sverige har inkomstspridningen och andelen ekonomiskt svaga hushåll ökat något sedan mitten av 1980-talet men ökningen är ganska genomsnittlig bland de studerade länderna, särskilt om man tar hänsyn till att mätperioden är något längre i Sverige. Trots en djup ekonomisk kris och en hög arbetslöshet har Sverige fram till mitten av 1990-talet lyckats bevara en internationellt sett jämn fördelning av de ekonomiska resurserna och en låg andel ekonomiskt svaga. Barn och äldre har fortfarande en relativt god standard i förhållande till hela befolkningen i Sverige jämfört med andra länder. Utjämningen genom skatter och transfereringar har till stor del kompenserat en ökad spridning i inkomster av arbete och kapital.

Resultaten skall bedömas med viss försiktighet. De olika ländernas undersökningar av inkomstfördelningen är ännu inte harmoniserade varför nivåjämförelserna är ungefärliga. För Sveriges del gör skattereformen förändringsmätningarna osäkra. Beräkningar som bygger på enstaka mätår är känsliga för vilka år man väljer, exempelvis kan länderna befinna sig i olika konjunkturfaser. Jämförelser med andra studier indikerar dock att resultaten är ganska robusta.

Underbilaga 1: Datamaterial och metoder

Datamaterial

Underlagen till OECD-rapporten kommer från olika nationella stickprov som innehåller uppgifter om inkomster, skatter m.m. på individuell nivå. Stickprovsstorlekarna varierar från ca 5 000 individer i Tyskland upp till 75 000 i Nederländerna. Alla datamaterial är tvärsnitt, dvs. de ger en "ögonblicksbild" av inkomstfördelningen i varje land ett visst år. Den rörlighet över tiden som finns mellan olika inkomstlagen kan därför inte beskrivas. Materialen är hämtade från tre olika tidsperioder: mitten av 1970-talet, av 1980-talet och av 1990-talet. Vissa länder saknar uppgifter från 1970-talet.

Materialen innehåller olika slags osäkerhet. Dels finns fel som beror på att inte hela befolkningen är undersökt, utan bara ett stickprov. Det kan innebära att en förändring som uppmäts mellan två olika perioder, om man har otur, inte beror på verklig förändring utan på vilka som råkade komma med i urvalet. Dessutom finns olika mätfel som att svara på enkäter, avsiktligt eller oavsiktligt, uppger fel inkomster osv. Ett annat problem som förekommer är att en del uppgifter har mätts på olika sätt under olika tidsperioder. Detta gäller t.ex. Sverige, där skattereformen 1990/1991 bl.a. innebar att vad som räknas som lön skiljer sig något före respektive efter reformen.

Inkomstbegrepp

I analysen används vanligen hushållets disponibla inkomst justerad för försörjningsbördan som mått på ekonomisk standard. Disponibel inkomst definieras som summan av lön, företagarinkomst, kapitalinkomst och transfereringar minskad med skatter.

För att ta hänsyn till hushållets olika försörjningsbördan divideras hushållets disponibla inkomst med kvadratroten ur antalet individer i hushållet. Ett enpersonshushåll får alltså sin disponibla inkomst dividerad med 1, för ett hushåll med två personer divideras inkomsten med $\sqrt{2} = 1,41$ osv. Det är den vanligaste metoden vid internationella jämförelser för att beakta "stordriftsfördelar" hos hushållet och att beskriva vilken ekonomisk nivå en individ i hushållet lever på.

Resultaten avser justerad disponibel inkomst per individ. Det är visserligen hushållets inkomst och försörjningsbördan som beräknas men sedan använder man antalet individer i hushållet för att beräkna de olika måtten på spridningen etc.

Att mäta inkomstspridning

I OECD-rapporten används olika inkomstspridningsmått. De har alla det gemensamt att lägre värden innebär jämnare fördelning. Däremot reagerar de av matematiska skäl olika på förändringar beroende på var i inkomstfördelningen förändringen sker. Det vanligaste statistiska måttet på ojämnheten i inkomstfördelningen är den så kallade Gini-koefficienten som antar värdet 0 när inkomsterna är lika för alla och värdet 1 vid maximal ojämnhet, dvs. när en person får alla inkomster (redovisas ofta multiplicerad med 100). Koefficienten är mest känslig för vad som händer i mitten av fördelningen. Den kan sägas visa hur stor inkomstskillnad det är mellan två slumpmässigt utvalda individer/hushåll i genomsnitt räknat i förhållande till medelinkomsten. Om Gini-koefficienten är 0,250 och medelinkomsten för alla är 90 000 kronor skall man vänta sig att skillnaden är $2 \cdot 0,250$ eller 50 procent av medelinkomsten, dvs. 45 000 kronor.

Fattigdomsmått

Hur stor fattigdomen är i en befolkning mäts oftast relativt. Det vanligaste är att man beräknar hur stor andel av befolkningen som har en disponibel inkomst som är lägre än medianindividens halva disponibla inkomst. Medianen är den inkomstnivå där hälften av individerna har en lägre inkomst och den andra hälften en högre.

Underbilaga 2: Referenser

Aaberge, R., Björklund, A., Jäntti, M., Pedersen, P., Smith, N., Wennemo, T. (1997): Unemployment Shocks and Income Distribution: How did the Nordic Countries Fare during their Crises. Statistics Norway No. 201.

Atkinson, A.B., Rainwater, L., Smeeding, T. M. (1995): Income Distribution in OECD Countries. Social Policy Studies No. 18. OECD. Paris 1995.

Björklund, A., Fritzell, J. (1992): Inkomstfördelningens utveckling. Bilaga 8 till LU92. Stockholm 1992.

Björklund, A., Freeman, R.B. (1997): Generation Equality and Eliminating Poverty, the Swedish way. Ed: the Welfare State in Transition. National Bureau of Economic Research, University of Chicago Press 1997.

Burniaux, J-M. mfl (1998): Income Distribution and Poverty in Selected OECD Countries. Economics Department Working Papers No. 189.

Fritzell, J. (1993): Income Inequality Trends in the 1980s: A Five-Country Comparison. Acta Sociologica No. 36. 1993.

Gottschalk, P., Smeeding, T. (1997): Cross-National Comparisons of Earnings and Income Inequality. Journal of Economic Literature, June 1997.

Gottschalk, P., Smeeding, T. (1997): Empirical Evidence on Income Inequality in Industrialized Countries. Working Paper Series No. 154. Luxembourg Income Study.

Jäntti, M. (1996): Inequality in Five Countries in the 1980s: The Role of Demographic Shifts, Markets and Government Policies. Åbo Akademi Universitet.